

LOV og EVANGELIUM

Nr. 8

OKTOBER 2001

37. årgang

Kallet fra Moldova

Av Jon Espeland

Søndag 23. september 2001 spiser vi frokost klokken halv åtte for å rekke møtet som begynner klokken ni. Vi er i byen Tiraspol i det østlige Moldova, ca tolv mil vest for Svartehavet. Solen skinner og det er enda sommer og varmt. Vi er midt i vannmelon-tiden – alle serverer vannmelon, både sent og tidlig! Ellers går det på paprika og tomat. Alle steder vi ble budt varm mat var retten fylte paprika, en ris- og kjøttblanding innbakt i paprika.

Det er fruktbar jord og enorme arealer i Moldova. Men de statlige kooperativbrukene er ineffektive og avkastningen langt under det en skulle forvente. Traktorer og utstyr ser ut som de er utlånt fra teknisk museum, og det er langt mellom hver av dem. På de enorme jordene står det utpløssert noen veldige vanningsanlegg; flere hundre meter lange rørgater på hjuloppheng som er ment å skulle trekkes over åkeren. Så langt jeg kunne se hadde de neppe rullet eller tilført åkrene vann de siste ti årene. De stod der som monumenter over en svunnen tid, - en tid da pengene og det som var av teknologi og utstyr kom fra Moskva...

Litt før klokken ni kommer vi fram til boligblokka hvor menigheten samles, men vi får ikke komme inn enda. De som står utenfor forklarer på russisk, ispedd litt tysk, at de må gjøre rent først. Møtesalen er et rom i kjelleretasjen hvor det henger store militære plakater på veggene. Det forholdsregler ved atom- og nervegassangrep, og informasjon om våpen, tanks, kamuflasje og krigsteknikker. Talerstolen er forseggjort og påmalt et symbol med hammer og sigd innhyllet i en krans av korn over en stigende sol. Det skal symbolisere kommunismens soloppgang med arbeid til folket og mat i munnen.

Det er en lokal leder som lar menigheten få leie lokalet selv om det heter seg at man ikke skal leie ut lokaler til evangeliske kristne i Moldova. Derfor samles de mest i små leiligheter, utenfor offentligheten. Men her i Tiraspol er de for mange, de må ha et større lokale. Derfor dette rommet i kjelleren på ei blokk hvor Gud ellers fornektes og kommunismen prises.

Omsider får vi komme inn. Blokka er vel ikke så gammel, men alt virker

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON ~ www.nll.no

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelser, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no

Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

gammelt og kummerlig i disse sovjet-blokkene. Et sted vi var inne tenkte jeg at den kunne være bygd en gang på begynnelsen av 1900-tallet. Den var skjev, forfallen og skitten både ute og inne. Men nei, den var bygget i 1986, må vite! Det er helt utrolig! Håndverk må ha vært et fremmedord! Ved siden av lå en skole. Råbygget var nesten ferdig. Jeg tenkte den var under oppføring. Men nei, pengene hadde tatt slutt. Slik hadde den stått i årevis! To heisekraner stod fortsatt oppreist ved bygget, rustne og slitt etter vær og vind, den ene hadde begynt å falle sammen. De måtte i bokstavelig forstand representere en overhengende fare for barn som lekte i nærheten! Enda et monument over pengestrømmen fra Moskva som tørket ut...

Inne i møtelokalet er talerstolen satt til sides i et hjørne. Det sømmer seg ikke å tale Guds ord fra en talerstol med kommunistiske symbol. Men krigsplakatene på veggene må henge. Underlig å tenke på at her har ateisme og kommunisme vært forkynt. Her har man pekt på Lenin og Stalin. Den første av dem er fortsatt beæret med store statuer ute i byen. Foran nasjonalforsamlingen ruver han i en kjempestatue i granitt, i stolt positur som om ingen skulle ha hørt om at hans rike for lengst er lagt i grus.

Men i formiddag skal et levende ord forkynnes i ugudelighetens lokaler. Det skal pekes på Jesus, det Guds lam som bærer verdens synd. Et rike som aldri kan legges i grus, skal proklameres i Lenins ruiner.

Snart glemmes alt det ytre i det ringe kjellerlokale. En mann stiger frem og ønsker de ca femti fremmøtte velkommen. Han heter Vladimir Moser og er forstander for denne lille menighet. Han er deres åndelige hyrde. Det var han som fikk et kall fra Herren om å forkynne Ordet om Jesus i Tiraspol. Han vokste opp i kommunismens mørke, utenfor Kiev, litt nord for Svartehavet i det som i dag er Ukraina.

Da Vladimir Moser var liten, var alt dette Sovjetunionen. I dag er det mange land i regionen. Storebror mistet grepet. Det mektige imperium styrtet sammen. I ruinene av Sovjetsamveldet reiste det seg mange nye nasjonalstater, i dette området Ukraina, Hviterussland og Moldova.

I dette virvar fant Vladimir Moser fram til sine gamle røtter. Han er av tysk avstamning, og noen av de gamle tyskere, de som bosatte seg ved Svartehavet for 200 år siden, var lutherske kristne. I dette miljøet har Vladimir Moser sine røtter. Han fikk tak i luthersk litteratur og begynte å lese. Og det han leste grep hans hjerte. Det ble en ny dag i Vladimir Mosers liv. Han fikk

se inn i en verden som Lenins etterfølgere i Moskva hadde fornektet, men som er mye mer virkelig enn alt det Marx og Lenin har sagt og trodd og skrevet. Det er det rike som består etter at alle jordiske riker er lagt i grus. Det er Guds rike, det som en ikke kan se med øynene, det som er inni det gjenfødte menneske (Luk 17:20-21).

Det er uforklarlig og underlig å se Guds rike spire frem i ruinene av Sovjetsamveldet. Den Gud som Vladimir Lenin fornektet, har Vladimir Moser møtt! Guds ord er levende! Lenins samlede verker er døde! De siste så jeg i en hylle i et hjem vi var innom. Mange tykke bind, sikkert tyve, med mennesketanker og kommunistisk filosofi.

Men i dag ligger den forbudte bok i hendene til den lille flokk i Tiraspol, den bok som Lenin ville utrydde og som ble brent og tråkket på i over 70 år, den bok som river ned tankebygninger og enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud (2Kor 10:5). Lenin er død, hans ord er dødt, hans samfunn ligger i ruiner. Men Guds ord er levende! Jesus lever! Han

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, oktober 2001

Kallet fra Moldova... Av Jon Espeland	Side	1
Nytt fra Bibelskolen	Side	5
Jesus alene... Av Karl Notøy	Side	6
Synden måtte sones og skaffes av veien. Av Per Bergene Holm ...	Side	7
Krykkene (dikt)... Av Olav Nergard.....	Side	12
Vitnemål frå songboka. Av Sigrid Skutlaberg	Side	14
Hva sanne og falske kristne kan ha til felles, og hva de ikke kan ha til felles. Av Ludvig Hope	Side	16

grep fatt i Vladimir Moser. Han reiste opp en forkynner på kommunismens ruinhaug. Og Ordet fikk rom i noen hjerter og Gud bygger sin menighet. Ja, det er slik Gud bygger sin menighet, og det er sant at den er «jordens største under». Alle jordiske riker forgår. Men Guds rike kommer!

Det er mektig å være til stede på dette morgenmøte, et hellig samfunn av troende som lytter til Guds ord. En bønn som stiger opp til herrenes Herre og kongenes Konge. Det blir andakt, stillhet og forventning. Tanks, gassmasker og krigsstrategi blir tause kullisser på veggene. Et elektronisk orgel akkompagnerer sangen: Salige visshet, Jesus er min!

Vladimir Moser er en forsiktig mann med et vinnende vesen. Ikke store fakter og flammende talegaver. Men et vitnesbyrd om Frelseren, godt fundert i et konservativt, luthersk bibel- og kristendomssyn. Et klarsyn og en fasthet som vi skulle hatt mer av her hjemme! En blir takknemlig til Gud over at han har krysset våre veier med dette sitt vitne i Moldova. Det ble for meg en fornyelse av kallet: Dette vil jeg være med på! Her arbeider Gud! Her kan jeg få være med å bryte nytt land for Guds rike! Og det tentes en trang i mitt hjerte: Dette må jeg fortelle til misjonsvennene hjemme i Norge!

Og så: Vi skulle hatt noen å sende dem! Noen av oss skulle stått skulder til skulder med Vladimir Moser der borte i Moldova, bo der, støtte dem, forkynne Guds ord for dem, reise til de forskjellige byene der små grupper

samles. Er det ikke noen i blant oss som vil reise? Som vil lære russisk og vitne om Jesus til alle disse mennesker i nød og mørke? Så vil vi stå bak, – i bønn og offer! Dette er et kall fra Gud til oss. Det er virkelig min overbevisning! Her har vi en åpen dør...

«Hvor salig er den lille flokk Som Jesus kjennes ved,» synger vi i en sang. Denne lille flokk i kjellerlokalet i Tiraspol denne søndags morgen er en slik liten flokk. Ikke så å forstå at alle var frelst. Nei, noen var nye, lyttet kanskje for første gang. Og bare Gud kjenner hjertene. Men det var stillhet da Ordet ble forkynt. Det var en god ånd på møtet, som vi sier. Vi kjente noe av himmelens nærhet. Det er i slike stunder verden og materialismen mister sin makt i sjelen. En blir liten og hjelpeløs og samtidig så takknemlig og glad, og dette ene blir viktig: Å bli bevart hos Jesus og få nye med seg på himmelveien!

Vi fikk være med å vitne om Jesus. Vi kunne ikke russisk, så vi måtte bruke tolk. Men det var godt å stå foran forsamlingen, det var et gjensvar i øyne og ansiktsuttrykk. Vi kjente på interesse og årvåkenhet. De hørte etter. Ordet fikk rom. Vi «ble av» med budskapet, som vi sier, i det kommunistiske klubblokalet i kjelleren i Tiraspol.

Vladimir Moser's kone, Natalia, tolket. Det greide hun bra. Noe hadde hun fått skriftlig på forhånd og oversatt til russisk slik at Vladimir Moser kunne tolke, noe tolket hun på direkten.

Kontakten med Vladimir Moser og de lutherske kristne i Moldova, kom

nettopp gjennom Natalia. Omfattende problemer med myndighetene førte til at hun for 2 1/2 år siden søkte asyl i Norge. Hun er en anerkjent kunstner innenfor broderisøm og har hatt en del kontakter og oppdrag innenfor dette fagområdet i Norge. I forbindelse med en jobb i Norge, søkte hun asyl og ble i Norge halvannet år før hun etter avslag på søknaden reiste tilbake til Moldova i august 2000.

Så langt vi kan forstå var det Herren som på denne måten satte oss i kontakt med familien Moser og gav Natalia et norskkurs for at hun kan fungere som tolk for oss.

For øvrig er det et stort problem i Moldova at forholdene i landet er slik at de aller fleste ville gripe en anledning til å søke asyl i et vestlig land. Levestandard og livsvilkår er så vanskelige at en nesten må oppleve det for å forstå det. For meg var det på mange måter et sjokk å finne et land så sentralt i Europa og samtidig i en så elen-

dig forfatning.

Det får bli med disse få glimt fra turen til Moldova som Per Bergene Holm og undertegnede hadde nå i september. Vi tror vi fikk være med helt ute i frontlinjen for Guds rike. Etter besøket står jeg igjen med dette spørsmål fra Herren: «Da hørte jeg Herrens røst: Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» Hva vil du svare til dette, du som har fått møte Jesus og fått dine synder tilgitt? Profeten Jesaja svarte slik: «Da sa jeg: Se, her er jeg, send meg!» (Jes 6:8)

Vær med å huske på kristenflokke- ne i Moldova i bønn til Gud. De er våre brødre og søstre i Kristus.

Da møtet var slutt søndag formiddag var et av spørsmålene: «Når kommer dere tilbake?» Og samstemmig: «Hils til våre kristne venner i Norge!»

«Fader vår, du som er i himmelen! Helliget vorde ditt navn. Komme ditt rike.» (Matt 6:9-10)

L&E

11 elever på Bibelskolen på Fossnes

Dette semesteret har vi 11 elever på Bibelskolen på Fossnes. Det høres nok lite ut sammenlignet med andre bibelskoler, men for oss i Lekmannsmisjonen er det et stort tall, faktisk det største i de 9 årene vi har drevet bibelskole. Årets kull er det 10. i rekken og vi er takknemlige for et så stort jubileumskull! Så er det vår bønn til Gud at elevene må få et godt åndelig utbyt-

te av året, – at Guds ord måtte få trenge inn i hjerte og sinn!

Ellers minner vi om bibeluken som skal være på bibelskolen 5.-9. november 2001. Helgen 9.-11. november blir det møter ved predikant Gunnar Nilsson fra Sverige. Bibeluken og bibelhelgen er åpne for alle interesserte! Velkommen!

Jesus alene

Av Karl Notøy

Måtte det bli Jesus alene, – først og fremst i mitt liv –, men også i vennsamfunnet og i alt kristent arbeid! For det er så lett for at så mye kommer foran Jesus eller skygger for ham; at mennesket blir satt i sentrum, i steden for han som alt skulle dreie seg om; – Jesus alene som min frelsesgrunn!

Det er Jesus som gjelder for Gud. Verken min omvendelse, min anger, min bestemmelse, eller noe annet som jeg gjør, kan settes som grunn for min frelse. Jesus alene er mitt håp.

Setter jeg mitt håp til mennesker, eller til noe jeg selv kan prestere, blir jeg ikke stående i dommen.

Det er ikke frelse i å stå i en organisasjon, heller ikke å gi til misjonen. Det er bare Jesu frelsesverk som gjelder. Skal jeg nå himmel og salighet må det bli Jesus alene for meg, – at han gjelder i mitt sted.

Dette er ikke noe jeg kan komme på av meg selv eller studere meg til. Nei, det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for oss. (1Kor 2:9)

Det er bare Den Hellige Ånd som kan vise oss Jesus, for det hans oppgave å herliggjøre Sønnen. (Joh 16:14) Vi selv har ingen ting å rose

oss av.

Jeg er redd for at Jesus mange ganger kommer i andre rekke. Jesus kan blir liten for oss, ja, han kan bli så liten at jeg mister synet av ham, at han blir borte i all mas og kav, i hverdagens mange gjøremål.

Som mennesker er vi jordvent. Det jordiske står oss nærmest. Jesus vil ha hedersplassen, ja, han vil ha førsteplassen. Han som ga seg selv for oss, han vil være vår Herre. Måtte det bli **Jesus alene** i mitt liv og hos alle som kaller seg kristne.

Han skal vokse og jeg skal avta, ja, dette er vokster i en kristens liv. (Joh 3:30) «Nærmere deg min Gud» er sangerens bønn. Måtte jeg få komme så nært at det blir Jesus alene, at alt mitt kommer i bakgrunnen, at jeg får se hva som er det viktigste, framfor de mange viktige ting: Jesus alene som himmelveg, som Frelser og som Herre. Det er Han som er Skriftens midtpunkt. Han er troens opphavsmann og fullender. (Heb 12:2) Og jeg vet at når jeg ved Guds nåde en gang skal få nå heim til himlen, så blir det for alltid **Jesus alene**. Da skal jeg synge Mose' og Lamets sang.

L&E

Synden måtte sones og skaffes av veien

Av Per Bergene Holm

Fra den tid begynte Jesus å gjøre det klart for sine disipler at han måtte dra til Jerusalem, og at han skulle lide meget av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, at han skulle bli slått i hjel, og at han skulle oppstå på den tredje dagen. Da tok Peter ham til side og gav seg til å irettesette ham og sa: Gud fri deg, Herre! Dette må aldri skje deg! Men han snudde seg og sa til Peter: Vik bak meg, Satan! Du er til anstøt for meg, for du har ikke sans for det som hører Gud til, men bare for det som hører menneskene til. Da sa Jesus til sine disipler: Om noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge meg. For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det. For hva gagnar det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel? For Menneskesønnen skal komme i sin Fars herlighet med sine engler, og da skal han gi enhver igjen etter hans gjerning.

Matt 16:21-27

Peter har nettopp kommet med bekjennelsen at Jesus er Messias, den levende Guds Sønn. Det var åpenbart ham av Faderen.

Peter og disiplene var med andre ord kommet til den erkjennelse at Jesus var den frelser Gud hadde sendt til verden, og de hadde satt sin lit til ham og hans frelse.

Først nå, når disiplene hadde erkjent at Jesus var Messias og Guds Sønn, var de i stand til å forstå Jesu lidelse og betydningen av den.

Men Peter protesterer umiddelbart. For ham sto Jesu død ennå som den store katastrofe. Selv om Peter trodde at Jesus var Messias, var det den levende Messias han hadde bruk for. Hvis Jesus døde, var hele hans håp om redning og frelse ute.

Mange som bekjenner troen på Jesus, har som det som Peter. De har satt sitt håp til *den levende Jesus*, uten korset og døden. Det må ha vært en opplevelse for disiplene å få være i Jesu følge, høre ham tale og være vitne til hans underfulle hjelp. Tenk bare på hva de lærte! Hele deres liv, tanker og ferd ble totalt omsnudd. Daglig fikk de vandre sammen med Guds Sønn og eie hans vennskap, hjelp og veiledning.

Å miste Jesus var det verste som kunne hende. Var det én som kunne hjelpe dem i deres gudsliv, så var det vel Jesus; – han hadde det evige livs

ord, han kunne gi dem det de trengte av hjelp og veiledning til å leve med Gud. Og så sa Jesus at han skulle dø!

Nei, sier Peter, «Gud fri deg, Herre! Dette må aldri skje deg!» Da vender Jesus seg til Peter og sier: «Vik bak meg, Satan! Du er til anstøt for meg, for du har ikke sans for det som hører Gud til, men bare for det som hører menneskene til.»

Satan frykter ikke *den levende Jesus*, den Jesus som ikke dør og lider som vår stedfortreder og sonoffer. Satan vil gjerne ha Jesus, bare han er uten korset og uten døden i vårt sted.

Jesus sier så til sine disipler: «Om noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge meg.»

Peter og disiplene hadde nok begynt å følge Jesus, men nå fører Jesus dem videre. Å følge Jesus i sannhet er mer enn å forsake verden og syndelivet.

Det hører så visst med! Ingen som vil leve i synden og verden, kan følge Jesus og høre ham til. Å følge Jesus innebærer at en forlater syndens vei og begynner å innrette sitt liv etter Guds ord og bud. Dette hadde disiplene gjort. De hadde forlatt alt og fulgt Jesus.

Vi må ikke glemme denne siden ved omvendelsen i vår forkynnelse. Det er mange som vil være kristne i dag, men de vil ikke vende om fra si-

ne synder. De lever som Brorson synger:

«Fritt de følger syndens røst, Dekker seg med nådens trøst, Vil av Jesus intet lære Og dog sanne kristne være.»

Nei, kjødelig frihet er åndelig død. Det visste både Peter og disiplene. Jesus hadde så visst ikke lært dem å ta lett på synden. Aldri hadde de vært sammen med en som så helt var fri for synd. De fulgte Jesus og ville gjerne vandre i hans fotspor. Og når deres kjødelige trang til selvhevdelse, deres vantro og annet kom til uttrykk, så irectesatte Jesus dem. Av og til syntes nok disiplene at Jesu ord var harde, men de bøyde seg for dem og tok i mot Ordet i sine hjerter.

Det må vi også gjøre. Det hører med til livet med Jesus å ta hans ord til hjertet og bøye seg for det, selv om det smerter.

Men nå fører Jesus disiplene ennå videre. Å følge Jesus i sannhet er mer enn å fornekte synden og verden, det hører også med å fornekte seg selv.

Det hjelper oss lite om vi fornekter synden og verden, dersom vi ikke fornekter oss selv. Du kan nok oppnå å bli et dydsmønster, men uten selvfornektelsen blir du aldri mer enn en god fariseer, aldri en kristen, aldri en Jesu etterfølger.

Å følge Jesus innebærer først og fremst å følge ham i døden. Det er en veldig sammenheng mellom Jesu død for oss og vår død sammen med ham,

å miste sitt liv for Jesu skyld.

Det er mange som søker Jesus for å berge *sitt eget liv*. Noen søker hjelp til å få skikk på livet, få kraft og styrke til å leve rett og godt. Andre søker helbredelse og utfrielse fra sykdom og plager, fra et liv i rus og rennestein. Men felles for dem er at de søker å berge *sitt liv*.

Og mange kan vitne om at Jesus har hjulpet dem, livet har blitt helt forandret. Slik var det også på Jesu tid. Du kan tro at disiplenes liv også var blitt forandret. De var på ingen måte de samme etter at de begynte å følge Jesus.

Noen søker anerkjennelse hos Jesus, søker å bli akseptert og godtatt. «Jesus er kjærlig og god, han tar i mot meg sånn som jeg er, han godtar meg selv om andre fordømmer meg.» Slik tenker mange om Jesus.

Hos Jesus føler de at de møter oppreisning fra menneskers harde dom, der finner de sin verdighet igjen. Der berger de sitt liv og sitt selvilde. Hos Jesus slipper de unna dommen fordi Jesus er god og kjærlig, fordi han tilgir og bærer over med dem og elsker og aksepterer dem slik som de er når de kommer til ham. Og så er alt vel. Jesus hjelper dem og trøster dem, støtter dem og holder dem oppe i en hard og vond verden.

Hvor mange er det ikke som forkynner en slik Jesus, en stor huma-

nist og menneskevenn, en som ser gjennom fingrene med oss og lar nåde gå for rett! Men en slik Jesus trenger ikke å dø! Hvorfor skal Jesus dø hvis han aksepterer oss slik vi er, bare vi vil høre ham til, bare vi vil ha med ham å gjøre?

Det var kanskje slik Peter opplevde situasjonen. Han og de andre disiplene hadde jo tatt i mot Jesus og til og med forstått hvem han var. De hørte til Jesu venner og fulgte ham. Alt var jo i den skjønneste orden. Hva skulle Jesu død tjene til? De hadde ikke bruk for den.

Nå er det ikke så mange i dag som rett ut forneker Jesu døds betydning, men i praksis skjer det likevel fordi Jesu død blir uten betydning i deres tro og forkynnelse. Den blir i høyden et bevis på Guds kjærlighet til syndere, enda et uttrykk for hvor høyt Gud elsker oss og vil ha med oss å gjøre, at han aksepterer oss og vil rope ut sin store kjærlighet til oss, at vi er dyrebare og høyt elsket.

Deres store gledesgrunn er at de har fått vende seg til og blitt tatt imot av ham som er tolleres og synderes venn. Hos Jesus blir de ikke dømt. Der unnslipper de lovens, menneskers og sitt eget hjertes dom. Jesus fordømmer ikke, men tar imot dem som de er og lar dem leve slik de er. Han visste alt om dem før han kalte dem og han fordømmer ingen som tar sin tilflukt til ham.

Det er noe vesentlig som mangler i slik forkynnelse og tro, og det er korset og døden. Her er det ingen vrede og dom over synd, og derfor heller ikke behov for kors eller død. Derfor er ikke denne forkynnelse og tro noen sann kristen tro.

Det er ikke sant at Jesus aksepterer oss slik som vi er. Og selv om det er sant at «du får komme som du er», så betyr ikke det at vi hos Jesus blir akseptert eller godtatt med vårt syndige kjød, så sant vi bare vil høre Jesus til. Det er så visst ikke sant.

Vår synd har gjort skilsmisse mellom oss og Gud. Gud har aldri kunnet og kommer aldri til å akseptere oss i vår syndige tilstand. Vi er og blir av naturen vredens barn, under Guds dom og vrede. Derfor måtte Jesus dø.

Uten at Jesus tok dommen over våre synder, kunne vi umulig komme i samfunn med Gud. Synden måtte sones og skaffes av veien. Gud er hellig og kan ikke tilgi synden uten at synden har fått sin rettmessige straff. Det var den straffen Jesus bar da han døde for våre synder på Golgata kors.

Ditt naturlige menneske er og blir under Guds dom. Jesu død har ikke forandret på den saken.

Gud ser ikke annerledes på ditt kjød etter Jesu død. Det er og blir like fordømmelig som det alltid har vært. Og vil du berge og forsvare ditt eget liv, slik at du hos Jesus søker å bli godtatt i din naturlige tilstand, da hjel-

per det ikke hvor mye du enn har forsøkt å forsake synden og verden og bestemt deg for å følge Jesus, – du blir ikke frelst!

Ordet om korset handler om deg og ditt liv. Det står under Guds dom og forbannelse. Og når Jesus døde, så var det ditt liv, det var du som ble fordømt, i en stedfortreder. Se på Jesu kors, så ser du hvordan Gud dømmer om deg og ditt liv.

Å følge Jesus innebærer å gå inn under denne dommen over sitt liv. Men det er nettopp denne dommen mange ikke vil gå inn under. De kjemper med nebb og klør for å berge sitt liv. De vil være kristne, de vil følge Jesus, men de vil ikke vite av korset. De vil gjerne lære av Jesus å bli hellige og gode. De vil gjerne at Jesus skal tilgi dem deres mangler, men de vil ikke miste sitt liv. De vil at det skal være rett med dem, de vil vinne anerkjennelse og aksept om at det står rett til. De har jo vendt seg til Jesus, de tror jo på ham og vil jo følge ham. Da er vel alt rett med dem?

Og så har de sitt liv i sin kristendom, i sin omvendelse til Jesus, i sin tro på ham, i sin etterfølgelse. I Skriften søker de å finne at de er slike som Jesus tar seg av, «syndere av rette slaget». Det er om å gjøre å ha det rett, å berge sitt liv. Og så er de fiender av korset.

Korset og Golgata blir tomme ord, floskler uten innhold, noe de vel kan

henvise til, men noe de ikke for alvor har bruk for eller forstår.

Det var en synderinne som kom til Jesus en dag. Hun kom til Jesus mens han satt i gjestebud i fariseeren Simons hus. (Luk 7:36 ff) Ikke noe sted kunne hun regne med at dommen var større enn der. Hun kom ikke for å unnslippe dommen. Da ville hun søkt Jesus et annet sted. Nei, hun oppsøkte Jesus der hvor dommen var størst. Hun søkte ikke å berge sitt liv, for hun ville nettopp ikke berge sitt liv, men miste det. Hun søkte Jesus for å bli fri seg selv, miste seg selv. Hun søkte ikke aksept, ikke anerkjennelse, ikke å bli godtatt, men hun søkte frelse, syndenes forlatelse og renselse fra alt sitt eget. Hun måtte bli fri seg selv.

Denne synderinnen tok sitt kors opp og fulgte Jesus. Hun søkte hos Jesus å bli fri hele sitt liv. Hun søkte ikke selvrespekt og verdighet, men hun søkte frelse fra seg selv.

Og det hun selv ikke hadde, rettferdighet, hellighet, verdighet og renhet, det søkte hun i Jesus. Hele hennes håp var satt til Jesus. Hun ble frelst og fant livet, ikke på den måten at hun ble godtatt og akseptert og berget sitt liv og rykte. Nei, det gikk tapt, men hun fant alt i Jesus.

Hun ble reist opp igjen ved å få alt i Jesus, han som ble «oppreist til vår rettferdiggjørelse». (Rom 4:25)

Å følge Jesus innebærer å miste

seg selv, fornekte seg selv og dø bort fra seg selv.

Alt mitt hører hjemme på Jesu kors, under dommen. Det skal ikke forsvares, pyntes på eller berges, men det skal overgis til dom og død. Det er fordømt og skal forbli fordømt. Men jeg skal i Jesus få tro meg frelst fra det alt sammen, fordi det ble fordømt i ham, i hans død.

Derfor er det ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus, som har del i hans død og oppstandelse.

Rosenius sier det slik et sted: «For de synder som de troende kjemper med og sørger over, finnes det også tilgivelse. Men dyrkingen av ens eget jeg er synd som strider imot nåden, fordi man ikke vil la Jesus være den eneste som er stor, hellig og rettferdig.»

Vår ros er utelukket, vårt liv har ingen ære, men hører hjemme på Jesu kors. Vi skal få regne oss som døde med Jesus.

Men så skal vi også få regne oss som oppstått med ham, frelst fra oss selv og berget i ham.

Hva gagnar det meg om jeg vinner hele verden, om jeg lykkes i alt. Hva skal jeg gi til vederlag innfor Gud? Det er kun Jesus som holder!

L&E

Krykkene

Av Olav Nergard

Jeg skulle gå på livets veg, men sto.
Jeg kunne ikke gå foruten krykker.
En krykke het: min anger og min tro.
Men ved det første skritt gikk den i stykker!

En krykke het: min kjærlighet til Gud.
Jeg lette opp og ned men fant den ikke.
En krykke het: å holde lovens bud,
Hver tøddel og bokstav til punkt og prikke.

Jeg prøvde også den. Den knakk i tu.
Jeg bad og tryglet Gud om kraft fra oven.
Men jeg var maktesløs og så med gru,
At jeg var lei av både Gud og loven.

En krykke het: min gråt, min bønn, min takk.
En annen het: å redelig fornekte
Seg selv. – Jeg prøvde begge, men de knakk.
Hos meg var intet godt og sant og ekte.

En krykke het: å kunne ta imot
Guds nåde, men hva kunne vel jeg arme,
Som sto der uten kraft til bønn og bot,
Og uten noen hellig glød og varme?

En krykke het: å overgi seg helt.
Jeg støttet meg på den, men skalv og bevet.
Den knakk fordi mitt hjerte var så delt,
Av synd og onde tanker gjennomvevet.

En krykke laget jeg meg også ved
Å grave i mitt indre slik en graver
Der i sitt eget hjerte etter fred.
Men alle slike krykker falt i staver.

Jeg prøvde, i et hellig livsprogram,
Å stå med seier fram på alle krykker.
Det endte i den absolutte skam.
For alle falt for meg totalt i stykker.

Nå ble jeg rasende på lovens tvang,
Og sint på Gud. Jo, loven virker vrede.
Jeg var fortapt. Jeg så min undergang.
Tross alt mitt eget strev så ble jeg aldri rede.

Jeg prøvde alle krykker, alt av mitt,
Men falt aldeles helt og holdent sammen.
Slik lå jeg dømt og maktesløs og slitt
Og selvoppgitt i synden, skylden, skammen.

Da, Herre Jesus, fikk jeg se at du
Har gitt deg selv for meg slik at jeg eier
Fullkommen alt som gikk så helt i tu.
Jeg fikk *din* død, oppstandelse og seier.

Når alle krykker, alt mitt eget, falt,
Da fikk jeg se det ord som du forkynner:
Du holdt Guds lov for meg, i ett og alt;
Du bar min straff og sonet mine synder.

Og dermed fikk min sjel en annen makt
– Et annet liv, fordi jeg så du gjorde
Forlikelse for meg. Det er fullbrakt!
Du åpenbarte deg for meg i Ordet.

Og bare ved å stadig se på deg,
Så får jeg lov å kaste hver en krykke.
Da går jeg løst og fri og glad *din* veg;
For da er du min fred, min kraft og lykke.

*Fra diktsamlingen «I Herrens hånd»,
Bibelsk Tros forlag, 1996.*

Vitnemål frå songboka

Av Sigrid Skutlaberg

Eg sit og blar i ei songbok. Det er songboka som svigermor, Anna Skutlaberg brukte. Ho vart fødd i 1900 og døydd i 1992.

Mi eiga mor var død i 1956, berre 55 år gamal. Me som sat att kjende stor sorg over at mor var borte. Men Gud hadde fått oss slik i tale ved mor sin bortgang at far og dei fleste av oss syskena kom til liv i Gud vinteren etter mor sin død. Slik vart mor sin bortgang oss til velsigning.

I 1962 gifte eg meg og kom til garden Tolo i Norheimsund. Då vart eg kjend med svigermor som straks gav til kjenne at ho heldt av meg. Ho fylte mykje av den plassen mor hadde hatt. Me hadde åndeleg samfunn med kvarandre og bae hadde me fått sjå inn i at Jesus hadde sona syndene våre på Golgata.

No vil eg bla litt i songboka hennar svigermor. Den fyrste songen med stor strek rundt er av Trygve Bjerkrheim:

*Det er nok det som Jesus gjorde,
Det er nok det som han har sagt.*

*:/: Han har sona di synd den store,
Og deg vunne så rein ei drakt. :/:*

*Det er nok det som Jesus gjorde,
Om av syndarar størst du er.
:/: Du er beden til bryllaupsbordet,
Også deg har din Frelsar kjær. :/:*

Så blar eg litt lenger i boka. Me kjem til den fine songen av Lina Sandell:

*Forsoninga er vunnen i Jesu Kristi
blod, Til meg frå korset freden
hans er floten. Kvi har eg gått å ot-
tast? Mi sak den er då god, Den
store skiljeveggen ned er broten. Ja
dagen er no komen og natta er for-
bi, Og fangehuset opna, kvar fange
kan bli fri. Sjå fiendskapen er for
evig ute!*

*Det er meg openberra at eg eig bar-
nerett, For Gud med meg i Kristus
er forsona. Og eg som har meg
gremma og aldri skyna rett Kor eg i
domen skulle verta skåna, Eg som i
all mi betring, mi tru og gudleg sed,
Mi gjerning og min lydnad fann aldri
hjardefred, Eg er no alt i Jesus Kris-
tus salig!*

Heile denne songen er ei god åndelig preik, me lyt ta oss tid innimellom å lesa den for oss sjølv.

Den tredje songen er av Abraham Thompson:

For vår misgjerning ble han knust, I slektens sted han gikk. All verdens synd på ham ble lagt, Hver fange frihet fikk.

Må Herrens Ånd ta dekket bort, Så syndere kan se, At det som er ved Sønnen gjort, gjør sjelen hvit som sne.

Eg kunne teke fram fleire songar til, men det får vera med ein av Carl Olof Rosenius som den siste:

Du kan ikke tro, å men kjære så hør: Vår Gud har sin sønn ikke skånet. Kom hit, kom til korset, se Frelseren dør, Foraktet, forlatt og forhånet. Han sonet all verdens misgjerning.

Når blodet da virket så kraftig hos Gud At han lot seg evig forsones, Og derfor alene vil ta deg til brud, Og gi deg den himmelske krone, Så la du deg dermed og nøye.

Ja blodet som rant, det har runnet for deg. Gud godtok det offer han brakte. Det gjelder for alle, for deg som for meg. For oss var det dø-

den han smakte. Rettferdige er vi i Jesus.

Så søk da alene hos Kristus din ro, For der er du trygg i all fare! Bli liten, bli barn, bli enfoldig og tro, Bli en blant de synderes skare. Som kun vet at takke og love.

Ved å lesa på desse versa, er det som å sjå ein frelst syndar inn i hjarta. Det kjem fram kva ho levde på. Ho hadde og ord i Bibelen som var merkte. Men denne gongen var det songane. Det er ein styrke å syngja desse gode songane – med deira vitnemål – i samlingane våre. Lat oss leggja vinn på å bruka dei! I songen vår er me med å streka under budskapet i forkynninga!

Så er eg takksam for vitnemålet eg fann i songboka hennar Anna. Det er ein rikdom å ha fått leva i ein heim der me har hatt dei gamle med oss. Dei var med å bere heimen fram for Gud og dei har gjeve oss eit fordøme som me kan følgje etter. Eg kjenner at eg er glad og takksam for det.

*Helsing
Sigrid Skutlaberg*

Hva sanne og falske kristne kan ha til felles, og hva de ikke kan ha til felles

Av Ludvig Hope (1871-1954)

Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen. Men fem av dem var uforstandige og fem kloke. De uforstandige tok sine lamper, men de tok ikke olje med seg. Men de kloke hadde også tatt med seg olje i kannene sammen med lampene sine. Da det drog ut før brudgommen kom, slumret de alle inn og sov. Men midt på natten lød det et rop: Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte! Da våknet alle jomfruene og gjorde sine lamper i stand. Men de uforstandige sa til de kloke: Gi oss av deres olje, for våre lamper slokner! Men de kloke svarte: Nei, det ville ikke bli nok både til oss og til dere. Gå heller til dem som selger og kjøp til dere selv. Mens de var borte for å kjøpe, kom brudgommen. Og de som var rede, gikk inn med ham til bryllupsfesten. Og døren ble stengt. Til sist kom da også de andre jomfruene, og de sa: Herre, herre, lukk opp for oss! Men han svarte og sa: Sannelig sier jeg dere: Jeg kjenner dere ikke! Våk derfor! For dere kjenner ikke dagen eller tiden.

Matt 25:1-13

Jeg vil bekjenne at det er få steder i Bibelen som gir meg mer frykt enn dette kapittel. Det som gjør det så hjertegripende er at her er det ikke tale om kristne og den alminnelige verden, men her er det tale om en flokk på samme veg, mot samme mål. Her er ikke noe som gir oss rett til å tro at det var noen forskjell i det ytre liv.

De fem var lik de fem.

Først i livets siste øyeblikk står det klart for dem at fem var bedratt.

Vi må ha rett til å spørre: Går det da an å være så snublende lik en kristen uten å være det?

Ja, dessverre. Og det er det vi får høre i dette ordet.

Du og jeg kan altså gå ut i verden, begges mål er å nå himmelen. Vi følges ad og på veien har vi bestemt oss for å være sammen som kristne. Vår oppgave er lik og våre interesser er like. Jeg er like vennlig som du, gir like mye til de fattige som du, besøker de syke som du, taler med dem om Gud og ber med dem, som du. Men du kan være en sann kristen og jeg en falsk.

Ja, jeg kan dessverre følge deg

lenger. Vi kan gå sammen like inn i lønnkammeret. Du klager din nød, jeg også. Du takker for Herrens nåde og velgjerninger, jeg også. Du beundrer hans faderlige omsorg og føring med deg, jeg og. Der du setter din fot, der setter jeg min. Intet menneske kan skille mellom oss, selv ikke den beste kristne, med sin åndelige sans. Men du er en kristen og jeg en falsk.

Du spør: Kan det gå an å være med på alt dette og enda være falsk? Stikker det så dypt? Er du sikker på at du ikke overdriver?

La meg få svare med et Guds ord. Det står i Joh. Åp 2: 2-4: «Jeg vet dine gjerninger og ditt arbeid og ditt tålmod, og at du ikke kan tåle de onde; og du har prøvd dem som sier at de er apostler, og ikke er det, og du har funnet at de er løgnere; og du har tålmod og har hatt meget å bære for mitt navns skyld, og du er ikke blitt trett. Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet.»

Kan du tenke deg et mer alvorlig og selvfornektende menneske? Han var tålmodig. Han arbeidet for Guds navns skyld og ble ikke trett. Han kunne ikke fordra det onde. Han motsto mye. Han forsto seg på falske og sanne predikanter. Men enda var hans stilling slik at hvis han ikke omvendte seg; skulle lysestaken flyttes fra ham. For han hadde forlatt den første kjærlighet. Han var falt.

Tyngre ord kan ikke sies om et menneske som gjelder for å være en

sann kristen. Den som er falt, er borte fra Gud. Om han ikke vender om, blir han strøket ut av livets bok; – uansett hvor mye han blir ansett som kristen, uansett hvor mye han er med i Guds rikes arbeid, og hvor mye han tror at han er kristen.

Det er ikke noe avgjørende bevis for et liv i Gud om vi er med blant de sanne kristne, om vi lever sammen med dem, ber, takker, synger og arbeider sammen med dem. Om alle tror om oss at vi er de beste kristne – selv om de ikke har grunn til noe annet – kan vi allikevel være falske.

Dette er ingen god ting å måtte innrømme, men at det for manges vedkommende er slik, får vi nok dessverre se på avgjørelsens dag.

Et slikt innvortes selvbedrag har det fryktelige med seg, at den bedratte til slutt ikke vet at han er bedratt. Menighetens engel i Laodikea (Åp 3:17) var fattig, elendig, jammerlig, blind og naken, men det var ikke det som var hans største fare. Faren var den, at han ikke visste det.

Når disse alvorlige ting blir nevnt, så spør den sanne kristne med bekymring: Hvorledes kan jeg da være sikker på om jeg er en sann kristen?

Er det noe annet som den sanne har som den falske ikke har?

Ja, det er noe. Men vanskeligheten er å kunne få si det slik at det kan forstås.

Det som sanne kristne har som et

særeie – det er noe som de falske kristne ikke **kan** ha – fordi det er umulig å se, det er nemlig det indre menneskes eiendom. Når Kristus skulle forklare det, sa han: Guds rike er inni dere.

Du kan bedre tenke det, enn det jeg kan forklare hva som ligger i dette uttrykket «**inni dere**».

Det er det indre menneskes samfunn med Gud – som barn med mor, som mann med hustru, som fortrolig med fortrolig. I ham lever og røres vi – ikke i tale, men i innvortes samfunn, i innvortes tukt, i innvortes trøst, i lys og mørke, i rettferdighet, fred og glede i den Hellige Ånd.

Du har kanskje en fortrolig venn. Ikke en slik som det er tyve av på et pund, men en virkelig fortrolig som du har ubegrenset tillit til.

Hvordan gikk det til at dere ble så fortrolige, og hvordan har det seg at dere fortsetter å være det?

Jo, det gikk slik til, at du begynte å fortelle den du ønsket som din fortrolige hva som lå deg på hjertet. Dine sorger, dine savn, hva du ønsket og lengtet etter, hva du ble fristet av, og hva du gledet deg over. Kort sagt: Alt som lå deg på hjertet.

Du ga ditt indre menneske til ham eller henne. Slik gjorde også vedkommende til deg, og så «gikk dere opp i hverandre». Slik begynte det, og slik må det fortsette, om dere skal vedbli å være fortrolige.

Da kjenner dere hverandre, dere eier hverandre fordi dere lever i hver-

andre.

Det er ikke det som andre ser eller det som dere snakker med hverandre om – i deres lykke – som er deres lykke. Men det som er deres lykke, deres liv – virkelig og bevisst – det er det som ingen ser.

Det kan godt sitte to andre i samme rom, like vennlige og interesserte for hverandre som dere to, og allikevel er det en grunnforskjell der. Det er den som gjør at to lever sammen «**i ord**», mens de to andre to lever sammen «**i hjerte**».

Det virkelige i livet er det som ingen kan se.

Hvem kan se røttene på et tre, når det mellom stein og jord trekker livet til seg? Om du ville prøve å se det der røttene har sitt hjem, så kunne du allikevel ikke se noe der heller.

Ingen kan se det, og dog er det virkelig?

Ja! Derfor ligger ikke virkeligheten i det ytre, men i det indre. *Dét* er oljen i karet; – jeg mener, hvis du lever et slikt liv med Gud.

Gjør du det?

Her er det ømme, avgjørende punkt, her skilles veien. Derfor kan den som lever stille, tilbaketrukket i sin stue være en kristen; mens den som står på talerstolen, eller som ber den alvorligste bønn og holder den varmeste tale, være falsk.

Hvorfor? Fordi det kommer ikke an på hva vi sier, men hva vi er.

Misforstå meg ikke! Jeg mener ikke

at en sann kristen ikke skal vise det i sitt liv. Men jeg mener at den falske kristne kan være så lik den sanne i det ytre liv, at der ikke kan gjøres forskjell.

Dernest, – og det er det som til slutt blir det avgjørende: Om Gud bor ved troen i hjertet.

Det var visst ingen av disiplene som hadde tvil om Judas, og dog var han grunnfalsk i sitt hjerte.

Og når vi nå da skal undersøke oss selv, hvorledes står det da til i vårt hjerte? Er det noen omgang med Gud? Er det sant for oss, som for bruden i høysangen, at Han er utmerket fremfor ti tusen, at du er syk av kjærlighet? (Høys 5:8-10)

Du som bekjenner deg for en troende kristen; du som virkelig også har vært det, og jeg vil håpe at du også er det: Kan du huske de første tider i ditt kristenliv, hvor øm du var for synd, hvordan du måtte fortelle din frelses Gud alt som lå deg på hjerte av feil, fristelse, begjæringer og onde tanker?

Når du tvilte på noe, om det var rett eller galt, så ble det avgjort på kne. Og han som ser i lønndom, betalte åpenbart. Du fikk lys og klarhet over Ordet eller ved Åndens vitnesbyrd i hjertet. Det var en ubevisst understrøm, et kar fylt av kjennskap og kjensgjerninger, som ingen verken kunne se eller nå. Men som allikevel var virkelig og bevisst.

Du ble tuktet, den minste forseelse drev deg til Jesus, du kunne ikke la den minste ting være uavgjort. Dette

var ikke tvang for deg, men en naturlig følge av hjerte-samfunnet med Gud.

Er det slik nå ?

Mange som før kunne svare ja, må nå svare nei. Den indre Åndens tukt over det som i alminnelighet kalles for småting, ble ikke hørt. Det ble i stedet unnskyldt, ble ikke dømt som synd. Guds Ånd måtte litt etter litt forlate sin indre post, – bevisstheten om virkelig skyld forsvant, og trangen til nåde ble tomme ord.

Kristendommen gikk over til det forstandsmessige, – ingen barnelek, ingen barnesorg, og ingen barneglede mer i hjertet ved Jesu kors.

Det leves for Kristus, men det leves ikke med Kristus.

Man arbeider mer for ren lære og andres frelse enn for sin egen.

Er det slik?

Da er visst nok ditt kar tomt. Når dødens natt kommer og det ytre skinn slukkes, da er det intet lys i hjertet, ingen olje i karet, og brudgommen kjenner deg ikke.

La oss ransake oss selv og be Gud om lys, så vi klart ser om der er feil i hjertet!

Det er ikke bare de som aldri har vært en sanne kristne som er «dårlige jomfruer». Også de «kloke» kan bli «dårlige».

«Mange ligger evig fanget, Som på veien var.»

Hvordan ville det passe for deg, om det ringte på din dør i dag?

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Ingen vet dagen, verken til død eller dom, men kommer gjør den. Da gjelder det å ha sin sak i orden.

Dernest lærer dette ordet oss at i livets avgjørende stund er det ingen som kan hjelpe oss. Selv de kjæreste og nærmeste må skilles. To skal ligge i en seng, den ene skal tas med og den andre bli tilbake.

De må skilles og gå hver sin vei.

Barn som har spottet og sagt nei til foreldrenes bønner og tårer, ber nå, men forgjeves. Nå ber den gjenstridige mann sin hustru om hjelp, og den gjenstridige hustru sin mann, men nå er det ingen hjelp å få. Slektninger og kenninger, de som var kalt fra kirke og bedehus uten å omvende seg, står og roper om hjelp uten å få.

Å, du alvorlige dag!

Så lenge som dagen ikke er kommet, så kan det nok gå an å være likegyldig, men den dagen går det ikke. Da lukkes døren. Den som aldri mere åpner seg for deg, og du må være utenfor.

Skulle det ikke være både praktisk og forstandig å kjøpe olje nå?

Det er nok å få. Ennå i dag er det nådens dag.

La så oss som vet at vår Frelser lever, holde øynene åpne! La oss kjøpe øyesalve så vi kan se!

Det er sannelig ikke så liketil å holde sine øyne åpne i denne, det 20de århundres kvalme luft.

Vi vet at vi er nærmere Kristi åpenbarings dag nå enn noen sinne! Derfor kommer dette «Da» som teksten begynner med, med desto større vekt til oss.

Det er en skam om vi skulle være blant de sovende, late kristne, når vår brudgom kommer. Han som har kjøpt oss så dyrt og elsker oss så høyt.

Tenk hvor godt det gjør en mann, når han har vært borte fra sin kjære en lang stund, når han så kommer hjem og får se henne på trappen eller på bryggen, stående med lengsel og glede for å by ham velkommen!

Skal vår himmelske brudgom møte oss slik?